

тель. Прѣнасянето му бѣше пълно съсъ учтивость, и дори съсъ приятность; разсѣждаше дълбоко върху дължноститѣ на човѣкѣтъ.

Молихми го да ни посѣтява често. Идеше сѣки мѣсець, а още по често когато можеше. Съсъ позволенъето на управителятъ, той ни носеше и нѣкои книги, и ни казваше, отъ страната на игуменътъ си че сичката мѣнастирска библиотека была на расположенъето ни. Тая добрина щѣше да е за насъ драгоцѣнна, ако да траеше. Съсъ сичко това, ний се ползувахми отъ нея нѣколко мѣсеца наредъ.

Слѣдъ исповѣдъта, той оставаше дълго врѣме да приказува съсъ насъ, и сичкитѣ му приказки откривахъ една душа права, пълна съсъ достоинство, съсъ любовь за величието и светостъта на човѣкѣтъ. Бѣхми честити около една година наредъ да се наслаждавами съсъ знанията му и съсъ приятелството му, и никоги не излѣзе на лъжя. Никоги дума, която да може да направи човѣкѣтъ да се съмнѣва отъ него, че има намѣренъе да употрѣби службата си въ полза на политиката. Никоги, за каквото и да е, не избѣгнахъ отъ едно нѣжно вниманъе.

Отъ първо, исповѣдувамъ го, не му вѣрувахъ, сѣ чякахъ да го видѣж да употрѣби тъпкостъта на духътъ си за въпроси безразсѣдни, нередовни. Едно таквози неувѣренъе у единъ държявенъ затворникъ е съвсѣмъ естественно. Нѣ колко ми отлекнахъ, когато се махнахъ туй неувѣренъе, когато у божиятъ служителъ не намѣрихъ друго, освѣнъ любовь къмъ Бога и къмъ ближниятъ.

Той имаше едно прѣнасенъе за утѣшаванъе, което му бѣше естественно и сѣкоги дѣйствително. Обвинявахъ се самъ, на примѣръ, за сѣрденъето си про-